

Arrest

nr. 51 925 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 januari 2003 een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 17 maart 2003 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Adjuet-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 juni 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 6 januari 2004 verzochten de Duitse autoriteiten verzoeker over te nemen op grond van artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van

de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend. Op 3 februari 2004 werd verzoeker aan de Belgische autoriteiten overgedragen.

1.5. Op 6 mei 2004 werd er een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13).

1.6. Verzoeker diende op 7 mei 2004 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 25 mei 2004 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Op 27 mei 2005 werd er ten aanzien van verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13).

1.9. Op 4 november 2005 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.10. Op 1 februari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.11. Op 6 september 2006 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.12. Op 24 oktober 2006 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

1.13. Op 17 januari 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.14. Op 13 april 2007 diende verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

1.15. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 28 augustus 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.16. Na beroep tegen voormelde beslissing in punt 1.15. van de Commissaris-generaal van 28 augustus 2007 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 6521 van 29 januari 2008 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.17. Op 14 februari 2008 werd er een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van verzoeker (bijlage 13quinquies).

1.18. Op 23 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.19. Op 6 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afwijzing van verzoekers in 1.11. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.20. Verzoeker stelde tegen de in punt 1.19 beslissing van de gemachtigde van de minister van 6 februari 2009 beroep in bij de Raad. In zijn arrest van 22 februari 2010 nr. 39 058 verwierp de Raad voormeld beroep.

1.21. Op 6 mei 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.22. Op 3 augustus 2009 werd de in punt 1.21. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 23 september 2009.

1.23. Verzoeker stelde tegen de in punt 1.22. bedoelde beslissing van 3 augustus 2009 beroep in bij de Raad. In zijn arrest nr. 39 057 van 22 februari 2010 verwierp de Raad dit beroep.

1.24. Op 3 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.24. Op 19 augustus 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.18. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt verzoekende partij op 6 september 2010 betekend.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het voorgelegde medisch attest opgesteld door Dr. Michel Roland dd. 21.10.2008 is er sprake van een medisch probleem. Volgens de behandelende arts zou betrokkene drie tot zes maanden moeten revalideren waarvan hij de eerste drie maanden niet kan reizen.

De ambtenaar-geneesheer stelt in haar verslag (zie gesloten omslag) dan ook dat het belangrijk is de medische toestand van betrokkene gedurende minstens drie maanden op te volgen. Na drie a zes maanden kan men er van uitgaan dat het herstel is afgerond. Sinds 21.10.2008 werd door betrokkene geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld.

De ambtenaar-geneesheer besluit hieruit dat betrokkene op dit moment niet lijdt aan een ernstige aandoening en volledig hersteld zou moeten zijn. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch aan een aandoening die reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waarde betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.”

2. Over de ontvankelijkheid

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt wegens *“gebrek aan belang-herhaald bevel”* dient de Raad op te merken dat deze exceptie feitelijke grondslag mist aangezien verzoekers beroep blijkens punt 3 van zijn verzoekschrift met als kopje *“voorwerp van huidig verzoekschrift”*, gericht is tegen de in punt 1.24 bedoelde beslissing en dus niet gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens werpt verzoeker de schending op van de *“het principe van behoorlijke administratie.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker diende op datum van 23.10.2008 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9ter. Hij nam deel aan een hongerstaking waarvoor hij een aantal maanden diende te revalideren en medische opvolging nodig had.

De bestreden beslissing besluit dat de revalidatie voltrokken zou moeten zijn en dat er dus vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker nam juist deel aan een hongerstaking, met risico's voor zijn eigen gezondheid, omdat hij geen andere manier zag om aan te tonen dat hij niet naar zijn land van oorsprong terug kan zonder vrees voor zijn leven/ fysieke integriteit.

Bovendien houdt de beslissing geen rekening met een aanvraag 9ter die werd verzonden op datum van 06.05.2009 en die hangende is.

Verzoeker lijdt immers aan een ernstige hernia waarvoor hij werd geopereerd. Hij heeft medische opvolging nodig en volgt kinesitherapie. Het medisch dossier werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en bevindt zich derhalve in het administratief dossier van verzoeker.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder kennis van zaken de bestreden beslissing heeft genomen.

Het is dan ook voorbarig het attest van immatriculatie in te trekken, gezien de hangende aanvraag 9ter.”

3.2. In zijn repliekmemorie herneemt verzoeker integraal zijn enig middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

3.3. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van het artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 EVRM, aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde wetsbepaling en verdragsbepalingen schendt.

3.4. Rekening houdend met verzoekers betoog waarin hij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met een *“aanvraag 9 ter die werd verzonden op datum van 06.05.2009 en die hangende is”* gaat de Raad er van uit dat verzoeker wanneer hij de schending opwerpt van *“het principe van behoorlijke administratie”*, de schending beoogt op te werpen van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.7. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar de bestreden beslissing verwijst bevindt zich in het administratief dossier. In haar advies verwijst de ambtenaar-geneesheer naar het door verzoeker neergelegde medisch getuigschrift van 9 oktober 2008. Zij merkt op: *“Een hongerstaking die aansleept, zoals in dit geval 60 dagen, pleegt roofofbouw op het lichaam van eender welk gezond mens. Alle deelnemers lopen dus een reeel risico op restletsels of sequellen. Daarom is het belangrijk de medische toestand van de deelnemers minstens gedurende drie maanden op te volgen. Na 3 à 6 maanden kan men ervan uitgaan dat het herstel is afgerond. Aangezien betrokkene zijn medisch dossier, waarvan het laatste en enige attest dateert van 21/10/2008, niet reactualiseerde, kunnen mijns inziens concluderen dat betrokkene op dit moment niet lijdt aan een ernstige aandoening. Hij bevond zich in een toestand van algemene verzwakking en uitputting ten gevolge van de hongerstaking waarvan hij deelnam vorig jaar waarvan hij nu volledig hersteld zou moeten zijn.”* Als finale conclusie wordt het volgende gesteld: *“uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reeel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reeel risico inhoudt op een onmenselijke of*

vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. ”

3.8. De Raad merkt op dat verzoeker niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. Door te wijzen op de reden waarom hij destijds deelnam aan een hongerstaking toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

3.9. In zijn verzoekschrift poneert verzoeker dat de bestreden beslissing *“geen rekening (houdt) met een aanvraag 9ter die werd verzonden op datum van 06.05.2009 en die hangende is.”* De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat verzoekers bewering omtrent het *“hangende”* zijn van een aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet wegens *“ernstige hernia”* feitelijke grondslag mist. Verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging die op 6 mei 2009 werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is blijkens het administratief dossier reeds het voorwerp geweest van een beslissing van de verwerende partij van 3 augustus 2009, waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard (cfr. punt 1.22). Verzoeker stelde tegen voormelde beslissing van 3 augustus 2009 beroep in bij de Raad. In zijn arrest nr. 39 057 van 22 februari 2010 verwierp de Raad dit beroep. Verzoeker kan niet dienstig stellen hiervan onwetend te zijn.

Het enig middel is dienvolgens, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA